

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De Christi productione ad populum. Theor. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

timore aut impotentia non possit mala agere. Pari modò ironice per purpureum vestimentum eius exprobrat patientiã, ac si nihil, pateretur, nilue passus sit ex virtute, præter ea quæ nequierit euadere, alia inuitus sustineat. Per chlamydem coccineam, Christi deridet iusticiam, quasi nihil sit boni Christi operatus, nihil pro hominibus ex charitate passus. Per sceptrum arundineum quod posuerunt in manus eius, intellige illusionem potestatis cum omnis, tum præcipue iudicandi, de qua Christus loquens: *Pater, inquit, non iudicat quemquam, sed omne iudicium, dedit filio* & Innuere nãq; volebãt, nullius potestatis, nullius ipsũ esse autoritatis: sed vacuã quandã duntaxat habere speciẽ aut figuram potestatis apud ignorantẽs, opera verò inania & nullius momenti. Porro per coronam spineam, regiã intelligitur dignitatis irrisio, quã sibi finxisset. At verò in adoratione & genuflexione, diuinã se probabant illudere maiestati. Itaq; hæc omnia, scilicet vestes, corona, sceptrum, adoratio, &c. nobis quidem significant veritatem. Verè enim in Christo, quod significant, esse credimus. At diabolus ministriq; eius, signa hæc ironice Christo applicabant, quasi falsa signa honoris, vera autem ignominie, quod inde factis est manifestum: siquidem quem salutabant regem accepto mox è manibus eius scepro, in capite percutiunt vt nebulonem. Signa honoris vt sapienti offerunt, simul eidem tanquam fatuo illudentes. Adorant vt Deum & a lapis ilico faciem eius cadunt, conspuuntq;e. Et hoc de Christi sit coronatione dictum, qui amatores suos lilijs gaudiorum suã incarnationis, fructibus innocentissimã vitæ suã, rosis sanguinis sui, margaritis ac gemmis metitorum passionis suã, corona contemplationis seu clarè visionis Dei, diuinæq; pulchritudinis, maiestatis ac bonitatis fruitione reficiet & coronabit.

Purpureum vestimentũ, chlamisq; coccinea quid ironice signãrit.

Sceptrum arundineum quid.

Corona spinea quid.

Illusionis Christi signa quid nobis in veritate designent.

Corona Beatorum cuiusmodi.

Precatio pro conformatione passionis Christi.

Domine Iesu Christe, spinas tuæ passionis cordibus nostris, quesumus, imprimas: et vulnere dolorum, virtutumq; tuarum iugis memoria in nobis semper infixamaneat, nos compungat, nos tuum amore vulneret: vt quocunq; nos vertimus semper te videamus, pro nobis flagellatum, coronatum & crucifixum, qui es benedictus in sempiternum.

DE CHRISTI PRODUCTIONE AD POPVLUM

Theorema XX.

ARGVMENTVM.

Qui gloriam & maiestatem suam semper celauit, vt inuasor regni ambitiosusq;e habetur, illuditur, atque illusio monstratur, & licet neminem ipse vnquam offenderit, offensus verò, pro delictis aliorum satisfactionem exoluit, nullam tamen apud impios ipse iniusti furoris mitigationem, quippe qui eius pœnis satiari non poterant, nullam commiserationis gratiam inuenire potuit.

Da

IESUS

*IESUS UTI SUAM MAIESTATEM SEMPER
celauit, quomodo fuerit habitus de regni ambitione suspectus.
Concio X X.*

Humilitas
Christi
quanta.

Luca 11.
Matth. 12.
Ioan. 8.
Luca 21.
Ioa. 10. 14. 15.
Gloriam su-
am ut nun-
quam qua-
sierit Chri-
stus.

Ioan. 6.
Marc. 1.

Luca 3.

IN hoc argumento duo tresve articuli constricti sunt, quorum quilibet haberet iuste argumentum & sermonem. Veruntamen ut in omnibus ueamus prolixitatem, in vnum sermonem coarctabimus singula. Inditur enim primo, Christum, qui suam maiestatem celauerit, de ambitione gnique inuasionem habitum suspectum, proptereaque illud atque poenis correptum, populo monstrari. Sequitur ex hoc alius articulus, quod is, licet neminem offenderit, sed pro offensionibus (quibus ipse contemptus affectus est) alienis magis satisfecerit, ipsi tamen afflicto nemo est compassus, scilicet in inuidiaque in hostibus eius aequè perseuerabat. Ex illo tertius sequitur quod amor odio habitus est. Tres hos iuxta ordinem explanabimus breuiter. Christum non suam gloriam quaesisse, nec ostentationem ullam, sed haec potius summopere celasse, testatur maxima eiusdem & profundissima, nullo creato intellectui incomprehensibilis humilitas. Hac enim eius humilitas, quae relucet ex absconsione diuinæ maiestatis suae, tanto est maius quanto diuinitas excelsior. Hac inquam eius humilitas tanta foret laudabilis, quanto maiestatis diuinæ dignitas est efferenda, ex hac enim illa creditur. Proinde cum nullus sit maiestatis ipsius terminus, sequitur humilitatis quoque nullam esse mensuram. Nec ijs aduerfatur, quod (testibus Euangelistis) legitur dixisse maiorem se Salomone, maiorem, se templo, dominum fabricati principium, iudicem venturum in nubibus caeli, à dextris virtutis confessorum, nec item quod diuinitatis virtutem operibus se dixit comparasse: quia huiusmodi verba non faciunt ostentationem manifestationemque humilitati repugnat. Neque enim per quoduis horum, quae dixit auertit, unde virtus, sapientia, potestas atque maiestas eius agnoscebarur, gloriaque propria, quomodo nos homines hanc quaerimus, quomodoque ei imputatur, & falso imputabatur, quae fuit: quin potius ubi eiusmodi quid se obtulit, fugit, declinauit, & quam non affectaret hominum siue fauorem, siue laudem in hoc quod ijs qui à se curati fuerant, saepenumero silentium indicatum monstrauit. Nam & cum turba illum in regem volebat constituere, fugit abscondit, & daemone ex energumeno illum filium Dei nominantem, taceret compescuit. Contemplare vitæ initium, medium atque finem, quae so ambitionis, quid arrogantiae, quem fastum, quam pompam, quam uicitias, imò quid terrenae sublimitatis ostentationisue in illo inuenies. Quis in eo nisi paupertas, uilitas, humilitas, despectio iuxta mundi opinionem fuit? Nonne usque ad tricesimum latuit annum, ut putaretur filius fabri? Nonne magnificum quid sentiens de eo, illum praedicabat. Ignotus manifestatibus, latuit cunctos, cum tamen sit vniuersitatis dominus.

IESUS HABITVS DE AMBITIONE REGNI SUSPECTVS UTI FUERIT MULTIFARIAM PÆNIS CORREPTVS, IRRISVS & ILLVSVS.

Contra hoc tamen tanquam superbissimus, arrogantissimus, ambitiosusque habitus est adeo, ut poenis propterea aut illum corrigere, aut furere